

Ur Håll Nils Mattssons uppteckningar

Forts. från årgång 1978

Svårförklarliga namn på ängar äro t.ex. *ku''lånis-ännjä*, det kan möjligen ursprungligen ha tillhört någon person men namnet *ku''lå-niss* el. *ku''lår-niss* 'Nils i Kulåra', *re''vå-rov*, namnet kan ha uppkommit av att någon rävaktig person roffat åt sig området med detta namn, *å''vå* oförklarligt. Oförklarligt är dessutom uppkomsten av följande namn på ängar och slåttermarker: *a''rn*, *tjä''fft-ännjä*, *ri''tjä* 'riket', *sa''mmar-bo*, *lä''kän-ännjä*, *a''llman-ännjä* 'allmänningsängen'(?), *kla''kko*, *gu''ll-grav* 'där man grävt efter guld'? Lättförklarligare äro följande namn på ängar: *ny''-ännjä*, *nä''mmäst-ännjä* 'ängen närmast gården', *ku''ll-ännjä*, där i närheten en kulla blivit bortrövad av skogstrollen, *by''rtj-ännjä* 'äng med björkskog, där man tagit björksav *byrrtj(ä)*, *tjö''rkall-ändjä* där man bränt tjära, *mär-ännjä* där det finns gott om myror, *kä''lld-ännjä* 'äng med en källa', *e''kun-ännjä* där man sett ekorrar, *va''rg-ännjä* där man sett vargar, *jä''rp-ännjä*, *tru''pp-ännjä* 'äng med små holmar, omflutna av vatten', *sva''d* 'äng med vattendränkt mark', *ta''du-lappän* 'liten äng med frodigt gräs', *kvi''st-ännjä* 'äng med skog och buskar som fälla torra kvistar på marken där man skall slå'. En del slåttermarker, som ursprungligen varit svedjeland, ha egennamn med *-fällä* som senare sammansättningsled, t.ex. *slo''g-fällä*, *vå''r-fällä*, *ö''g-båkk-fällä* 'högbacksvedjelandet', *smiss-fällä* o.s.v. Myrar, som användas till slätter eller odlingsmark, bibehålla vanligen sitt egennamn med *-mör* el. *möri* som senare sammansättningsled t.ex. *ma''s-mör*, *ä''ndan-mör*, *svä(rd)s-kull-mör* ett gåtfullt namn, *lå''ngg-tjänn-möri*, *ra''nn(d)-möri* m.fl. Området närmast gårderna *tä''ppo* bär alltid gårdens namn t.ex. *å''ll-täpp*, *fli''nt-ull-täpp*, *tra''pp-täpp* o.s.v. Samma är förhållandet med s.k. *rå''ninggär* t.ex. *u''las-råningg*, *lissl-lass-råningg* o.s.v. *få''fänggo* är öknamn på en liten eländig, avlägset liggande inhägnad som ger alltför liten avkastning i förhållande till besväret med dess brukande. *tji''ttä* 'mindre inhägnad, vanligen med odlad mark' har alltid i sitt egennamn *tji''tt* eller *tji''ttan* som senare sammansättningsled t.ex. *skå''l-tjitt* som ligger invid en notskåle, *lu''nnd-tjitt* som ägdes av soldaten Lund, *lapp-tjitt* där lappar någon gång i tiden, berättas det, haft sitt läger, *kripp-tjittan* som säges ha uppodlats av barn, *krippum*, *rä''js-tjittan* bemängd med buskar och ris, *kä''lld-tjittan* där det finns en källa, *sta''mmnes-tjittan* som ligger vid Stammäs o.s.v.